

Arrest

nr. 57 625 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 10 augustus 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit de Europese Vision-databank blijkt dat verzoekster op 20 juli 2010 een visum type C voor toeristische doeleinden verkreeg van de Italiaanse autoriteiten.

Op 1 september 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan Italië op grond van artikel 9.4 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: de Dublin-II-Verordening).

Italië heeft niet gereageerd op dit overnameverzoek, wat conform artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening gelijkstaat met een stilzwijgende aanvaarding van het overnameverzoek. Op 7 december 2010 gaan de Italiaanse autoriteiten alsnog expliciet akkoord met de overname van verzoekster.

Op 3 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende ontvankelijkheid, doch ongegrondheid van de aanvraag van verzoekster. Verzoekster heeft hier tegen geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort: de Raad) binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn, zodat deze beslissing definitief geworden is.

Op 10 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), ter kennis gebracht aan verzoekster op 14 december 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan motivering luidt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde M.N. (...)
geboren te C., op (in) 10.11.1949
van nationaliteit: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 10/08/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene zou dezelfde dag in België zijn toegekomen. Betrokkene zou de Armeense nationaliteit bezitten en geboren zijn op 10/11/1949.

Tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 10/08/2010 verklaart betrokkene dat ze op 07/08/2010 Armenië heeft verlaten en via Oekraïne en andere voor betrokkene onbekende landen naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat ze haar paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar een kleine maand voor vertrek en dat ze daarna haar paspoort niet meer heeft teruggekregen. Ze verklaart dat er geen visum in stond op het ogenblik dat ze het paspoort heeft afgegeven. Op 10/08/2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 20/07/2010 een visum type C (I15976438) geldig tot 18/08/2010 voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdend met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 01/09/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Aangezien de Belgische autoriteiten op 01/11/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 02/11/2010 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene

over te nemen en haar asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 03/12/2010. De Italiaanse autoriteiten hebben hun verantwoordelijkheid bovendien expliciet erkend door middel van een akkoord op 06/12/2010.

Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer betrokkene gevraagd wordt of ze een specifieke reden heeft waarom ze precies in België een asielaanvraag wou indienen, antwoordt ze dat er geen specifieke reden is. Betrokkene verklaart dat de smokkelaar haar bracht. Betrokkene kwam naar België samen met haar zoon M.S. (...) (OV 6659262) en zijn gezin. Voor hen allen is Italië de eveneens verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

In verband met haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene dat invalide is en nog andere kwaaltjes heeft. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 03/09/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 27/10/2010. Hierin wordt gesteld dat de rechten van betrokkenen voldoende beschermd en gewaarborgd zijn in Italië en dat betrokkene kan reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 9.4 en art 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (2) “

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van art. 3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekster naar Italië dient terug te keren voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster heeft een aanvraag gedaan tot regularisatie op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk werd verklaard, maar die ongegrond werd verklaard op 27/10/2010, omdat in Italië de nodige medicatie beschikbaar zou zijn en dat in Italië meerdere ziekenhuizen zouden zijn en er verschillende specialisten werkzaam zouden zijn.

Hierin stelt men dat de rechten van verzoekster voldoende beschermd en gewaarborgd is in Italië en verzoekster kan reizen.

Dat er geen zekerheid bestaat over het feit of verzoekster haar rechten al dan niet gewaarborgd en beschermd zullen zijn in Italië.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Eerste middel: Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Terwijl: de bestreden beslissing zowel de juridische bepalingen bevat op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 Vreemdelingenwet en artikelen 9.4 en 18.7 van de Dublin II Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu aan verzoekster reeds een visum type C werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten en deze niet binnen de gestelde termijn hebben geantwoord op het overnameverzoek wat gelijk staat met een aanvaarding van het overnameverzoek.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Terwijl: verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na

te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en af zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).

Volgens verzoekster stelt verwerende partij ten onrechte dat zij naar Italië dient terug te keren voor de behandeling van haar asielaanvraag. De bestreden beslissing stelt hieromtrent evenwel terecht het volgende:

“(…) Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 20/07/2010 een visum type C (115976438) geldig tot 18/08/2010 voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Rekening houdend met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 01/09/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Aangezien de Belgische autoriteiten op 01/11/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 02/11/2010 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en haar asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 03/12/2010. De Italiaanse autoriteiten hebben hun verantwoordelijkheid bovendien expliciet erkend door middel van een akkoord op 06/12/2010 (…).”

Zodoende dient verzoekster haar asielaanvraag, en dit volledig in overeenstemming met de vigerende Europese regelgeving, wel degelijk in Italië behandeld te worden.

Verzoekster lijkt zich in haar verzoekschrift overigens te richten tegen de beslissing dd. 27 oktober 2010 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vr.W. ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze aanvraag bij de besluitvorming werd betrokken: “(. . .) Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 03/09/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 27/10/2010. Hierin wordt gesteld dat de rechten van betrokkenen voldoende beschermd en gewaarborgd zijn in Italië en dat betrokkene kan reizen (…).”

De ongegrondheidsbeslissing dd. 27 oktober 2010 maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. In de mate waarin verzoekster het niet eens is met deze beslissing kan zij daartegen een beroep tot nietigverklaring indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verwerende partij heeft vooralsnog geen weet van een dergelijk beroep.

Verwerende partij wenst tenslotte te benadrukken dat het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 42.083, 18.06.2010).

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het middel is ongegrond.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 9.4 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt en dat de Italiaanse overheid, nadat haar ter kennis werd gegeven dat zij overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht werd te hebben ingestemd met het verzoek tot overname, op datum van 7 december 2010 ook expliciet heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoekster.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster stelt dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat zij naar Italië moest terugkeren voor de behandeling van haar asielaanvraag lijkt verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, door de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 20 juli 2010 een visum type C voor toeristische doeleinden verkreeg van de Italiaanse autoriteiten zodat toepassing kon worden gemaakt van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening. Verzoekster toont in het verzoekschrift ook niet aan dat verweerder ten onrechte de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtsgronden heeft toegepast.

Bovendien lijkt verzoekster haar middel te baseren op argumenten die verband houden met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing van 27 oktober 2010 maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. In de mate waarin verzoekster het niet eens is met deze beslissing kon zij daartegen een beroep tot nietigverklaring indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster heeft hiertegen echter geen beroep ingesteld bij de Raad binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn, zodat deze beslissing definitief geworden is. In de bestreden beslissing wordt deze beslissing van 27 oktober 2010 wel vermeld, doch dit maakt geen determinerend motief uit voor het nemen van de bestreden beslissing. De vermelding van deze beslissing geeft aan dat verweerder is nagegaan of de overname van verzoekster door de Italiaanse autoriteiten geen risico's zou teweeg brengen op het vlak van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Verzoekster maakt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, vermits er geen concrete basis zou zijn om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.

Dat deze motivering manifest ontoereikend is;

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar het humanitaire aspect in de verblijfssituatie van verzoekster en haar gezin.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeksters aanvraag werd geweigerd zonder dat zij voldoende de kans had gekregen om de situatie toe te lichten. Er werd op onzorgvuldige wijze geconcludeerd tot de niet uitzonderlijke omstandigheden zonder de specifieke situatie te onderzoeken. Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, hetgeen hier niet gebeurd is.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Tweede middel: Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Terwijl: het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in het Dublin-interview aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoekster in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, heeft zij wel voldoende de kans gekregen om haar situatie toe te lichten. Verzoekster werd immers geïnterviewd op 10 augustus 2010.

Tijdens het Dublin-interview afgenomen op 10 augustus 2010 verklaarde verzoekster ondermeer dat er geen specifieke reden is waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen. Ze verklaarde dat de smokkelaar haar naar België bracht. Verzoekster verklaarde overigens dat ze samen met haar zoon en zijn gezin naar België is gekomen. De bestreden beslissing stelde hieromtrent terecht het volgende: "(...) Wanneer betrokkene gevraagd wordt of ze een specifieke reden heeft waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt ze dat er geen specifieke reden is. Betrokkene verklaart dat de smokkelaar haar bracht. Betrokkene kwam naar België samen met haar zoon M. S. (OV 6659262) en zijn gezin. Voor hen allen is Italië de eveneens verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde (...)"

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert aangezien de bestreden beslissing manifest ontoereikend werd gemotiveerd, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel, welke bespreking hier integraal wordt overgenomen. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Italiaanse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek.

Waar verzoekster argumenteert dat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar het humanitaire aspect in de verblijfssituatie van verzoekster en haar gezin en dat ze niet de kans kreeg deze situatie toe te lichten, kan verwezen worden naar volgende overwegingen uit de bestreden beslissing:

"Wanneer betrokkene gevraagd wordt of ze een specifieke reden heeft waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt ze dat er geen specifieke reden is. Betrokkene verklaart dat de smokkelaar haar bracht. Betrokkene kwam naar België samen met haar zoon M.S. (...) (OV 6659262) en zijn gezin. Voor hen allen is Italië de eveneens verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

In verband met haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene dat invalide is en nog andere kwaaltjes heeft. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 03/09/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 27/10/2010. Hierin wordt gesteld dat de rechten van betrokkenen voldoende beschermd en gewaarborgd zijn in Italië en dat betrokkene kan reizen."

Uit deze overwegingen uit de bestreden beslissing en uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar Dublin-interview voldoende de kans heeft gekregen van de verweerder om op de 'humanitaire aspecten in de verblijfssituatie van verzoekster en haar gezin' te wijzen. Hiermee werd ook rekening gehouden in de bestreden beslissing. Bovendien heeft de verweerder alle gegevens welke aanwezig waren in het administratief dossier mee in overweging genomen. Zo werd zorgvuldig gehandeld door eerst de beslissing aangaande de (on)gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen af te wachten. De gezins- en gezondheidssituatie van verzoekster werd in overweging genomen. Noch gegevens uit het administratief dossier, noch enig argument uit het verzoekschrift weerleggen de overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen elementen bij omtrent haar individuele verblijfs-, gezins-, en gezondheidstoestand.

Verzoekster maakt een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU